

כל הבשר

מדרבנן ?!

ומנא תימרא דלא גוריין גזירה לגזירה —

התנו: חובת הפרשת חלה מן העיטה אינה נהוגת אלא בארץ, ושם היא אסורה באכילה לזרים מהתורה כמו תרומה, ולומדים זאת מ"וכל זר לא יאכל קודש".

ואילו חلت חזקה לארץ, שתיקנוה חכמים בגזירה מחמת חلت ארץ ישראל, הרי היא נאכלה לכהן בשעה שהוא יושב עט חור, קד-ב ומניחים אותה על השולחן ולא חוששים שמא יאכלנה הזר.

ויכן הקילו חכמים בחולת חזקה לארץ שהיא ניתנת לכל כהן שירצה הבעלים ליתנה, ואפילו לכהן עם הארץ שאין משמרת בטהרה, מה שאין כן חلت הארץ, שאינה ניתנת אלא לכהנים השומרים על הלכותיה, שכותוב בספר דברי הימים שיש מתחת את מתנות הכהונה רק לכהנים "המחזיקים

לבשל בחלב — לא מדברי תורה ולא מדברי סופרים.

שנינו במשנה: ואמור להעלות עם הגבינה על השולחן כל בשר עוף מבשר דגים וחגבים.

אמר רב יוסף: שמע מינה מזה שאסור להעלות בשר עוף עם גבינה על השולחן, לא כמו ربashi, שהעמיד את המשנה כרבי עקיבא שסובר בשר עוף בחלב אסור ורק מדברי סופרים. אלא סובר התנאה של המשנה שבשר עוף בחלב אישור דאוריתא הוא.

ראי מלכא דעתך אישור דרבנן הוא, אם כן, אכילה גופה של בשר עוף בחלב גזירה מדברי סופרים היא מחשש אכילת בשר בהמה.

וכי אנן נגורר⁽⁴⁾ גזירה לגזירה, ונאסור אפילו הعلאה של בשר עוף עם הגבינה על השולחן **אטו אכילה**, שאינה אסורה אלא

המחרם שי"ף, שודאי יש אישור דאוריתא על כד שבשלו בחלב, כי לא יתכן شيיה אכבר בגדי [ביבה] שאינו כלל באיסור בשר בחלב. וכותב הפתחי תשובה סימן פ"ז סעיף קטן ה' בשם הפרי מגדרים שגם המחרם שי"ף לא הסתמך על היתור זה בלבד.

4. כתוב הרמב"ן שרוב יוסף סבר שלא גוזרים גזירה לגזירה, ומכך זה הוכחה שמשנתנו סוברת בשבר עוף בחלב אסור מן התורה. אולם רבashi סבר שלפעמים גוזרים גזירה לגזירה, וכפי שנמצא בעוד מקומות בש"ס, וכי שסובר אבי בעמוד ב'. והטעם, שאלולי הגזירה השנייה, לא תתקיים הגזירה הראשונה לבודה. ולהלכה פסקו הפוסקים כרבashi, שהוא מאוחר מרוב יוסף,

המחרם שי"ף, וכותב (בסוף המסכת) שהיה ובשר עוף בחלב אסור רק מדרבנן, ומבודאו בגורם שכבד הוא דם ולא בשר [וכן בירושלמי בתורות יש ספק כבד שלקו בחלב אם מותר או לא, ולכוארה זה הספק האם כבד נחشب בשר או נחشب דם, והתורה אסורה לבשל גדי בחלב אומו ולא דם בחלב], מכח זה התיר את הכבד.

וכותב על זה החתום סופר שפשות הדבר שכבד נחشب בשר, ואסורה לבשלו בחלב. וכן מי שאכל מקרבן פסח כזית כבד, ודאי יצא ידי חובתו. ואת הספק בירושלמי מבאר החתום סופר לפי המבוואר בגמרא [קי ב] שכבד טרוד לפולות דם כל הזמן, וכך אין בו לעץ חלב ולא נאסר, או שהוא בועל חלב ונאסר.

ובאמרי בינה סימן א העיר עוד על דברי